

Daniels bok - nummer etthundrasjuttioåtta

Profetiska paralleller: Uppfyllelsen av Daniel 11 i de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-04-08

Vers sexton till nitton i Daniel kapitel elva återger historien från och med den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna, till dess att Mikael träder fram och människans provotid avslutas. De återger därför också historien i vers fyrtioett till vers fyrtiofem i samma kapitel.

Men den som kommer emot honom skall göra efter sin egen vilja, och ingen skall kunna stå emot honom; och han skall stå i det härliga landet, vilket skall förtäras genom hans hand. Han skall också rikta sitt ansikte mot att tåga in med hela sitt rikes styrka, och rättsinniga med honom; så skall han göra. Och han skall ge honom kvinnornas dotter för att fördärva henne; men hon skall inte stå på hans sida och inte vara för honom. Därefter skall han vända sitt ansikte mot öarna och inta många; men en furste skall för sin egen räkning göra slut på den smälek som han tillfogat, och utan att själv drabbas av smälek skall han låta den vända tillbaka över honom. Sedan skall han vända sitt ansikte mot sitt eget lands fäste; men han skall stappla och falla och inte mer finnas till. Daniel 11:16–19.

När syster White behandlade den slutliga uppfyllelsen av Daniel kapitel elva, sade hon ”att mycket av den historia som har uppfyllts i denna profetia kommer att upprepas”. Verserna fyrtioett till fyrtiofem upprepar den profetiska historien i dessa verser. Verserna uppfylldes när det hedniska Rom tog kontroll över världen genom att först erövra tre geografiska områden.

”Fastän Egypten inte kunde stå emot Antiochos, kungen i norr, kunde Antiochos inte stå emot romarna, som nu kom emot honom. Inga kungariken förmådde längre stå emot denna uppstigande makt. Syrien erövrades och lades till det romerska riket, när Pompejus år 65 f.Kr. berövade Antiochos Asiaticus hans besittningar och gjorde Syrien till en romersk provins.

Samma makt skulle också stå i det heliga landet och förtära det. Rom kom i förbindelse med Guds folk, judarna, genom en allians år 162 f.Kr., från vilket datum det intar en framträdande plats i den profetiska tidräkningen. Det förvärvade dock inte jurisdiktion över Judeen genom faktisk erövring förrän år 63 f.Kr.; och då på följande sätt.

”När Pompejus återvände från sitt fälttåg mot Mithridates, konungen av Pontus, kämpade två rivaler, Hyrkanus och Aristobulus, om Judeens krona. Deras sak kom inför Pompejus, som snart insåg orättfärdigheten i Aristobulus’ anspråk, men önskade uppskjuta avgörandet i saken till efter sitt länge efterlängtrade fälttåg in i Arabien och lovade att därefter återvända och ordna deras angelägenheter så som kunde synas rätt och tillbörligt. Aristobulus, som genomskådade Pompejus’ verkliga sinnelag, skyndade tillbaka till Judeen, beväpnade sina undersåtar och förberedde ett kraftfullt försvar, fast besluten att till varje pris behålla kronan, vilken han förutsåg skulle tilldömas en annan. Pompejus följde tätt efter flykten. När han närmade sig Jerusalem, kom Aristobulus, som började ångra sitt handlingssätt, ut för att möta honom och sökte bilägga saken genom att utlova fullständig underkastelse och stora summor pengar.

Pompejus antog detta erbjudande och sände Gabinius i spetsen för en avdelning soldater för att ta emot pengarna. Men när denne överbefälhavare anlände till Jerusalem, fann han portarna stängda för sig och fick från murarnas krön höra att staden inte ämnade hålla sig till överenskommelsen.”

”Pompejus, för att inte ostraffat låta bedra sig på detta sätt, satte Aristobulus, som han hade behållit hos sig, i bojor och tågade genast mot Jerusalem med hela sin här. Aristobulus’ anhängare ville försvara platsen; Hyrcanus’ anhängare ville öppna portarna. Då de senare var i majoritet och fick överhanden, bereddes Pompejus fritt tillträde till staden. Därpå drog sig Aristobulus’ anhängare tillbaka till tempelberget, fullt beslutna att försvara den platsen lika fast som Pompejus var att inta den. Efter tre månader hade man brutit en öppning i muren, tillräcklig för en stormning, och platsen intogs med svärd i hand. I det fruktansvärda blodbad som följde dödades tolv tusen personer. Det var en gripande syn, anmärker historieskrivaren, att se prästerna, som då var upptagna i den gudomliga tjänsten, med lugn hand och fast föresats fullfölja sitt vanliga verk, till synes omedvetna om det vilda tumultet, fastän deras vänner överallt omkring dem överlämnades åt slakten och fastän ofta deras eget blod blandades med blodet från deras offer.”

”Sedan Pompejus hade gjort slut på kriget, rev han Jerusalems murar, överförde flera städer från Judeens jurisdiktion till Syriens och ålade judarna tribut. Så kom Jerusalem för första gången genom erövring i händerna på den makt som skulle hålla det ”härliga landet” i sitt järngrepp, tills den fullständigt hade förtärt det.

”VERS 17. Han skall också vända sitt ansikte till att träda in med hela sitt rikes styrka, och rättsinniga med honom; så skall han göra. Och han skall ge honom kvinnornas dotter, till att fördärva henne; men hon skall inte bli stående på hans sida, ej heller vara för honom.”

”Biskop Newton framlägger en annan läsning av denna vers, vilken synes klarare uttrycka innebörden, på följande sätt: ’Han skall också vända sitt ansikte till att med våld tränga in i hela riket.’ Vers 16 förde oss ned till romarnas erövring av Syrien och Judeen. Rom hade dessförinnan erövrat Makedonien och Thrakien. Egypten var nu allt som återstod av Alexanders ’hela rike’, vilket ännu inte hade lagts under den romerska makten; denna makt vände nu sitt ansikte till att med våld tränga in i detta land.

Ptolemaios Auletes dog år 51 f.Kr. Han lämnade kronan och Egyptens rike åt sin äldste son och sin dotter, Ptolemaios och Kleopatra. I hans testamente stadgades att de skulle gifta sig med varandra och regera gemensamt; och eftersom de var unga ställdes de under romarnas förmynderskap. Det romerska folket åtog sig detta ansvar och utsåg Pompejus till förmyndare för Egyptens unga arvingar.

”Kort därefter uppstod en strid mellan Pompejus och Caesar, och det berömda slaget vid Farsalos utkämpades mellan de båda fältherrarna. Pompejus blev besegrad och flydde till Egypten. Caesar följde honom genast dit; men före hans ankomst blev Pompejus skändligt mördad av Ptolemaios, vars förmyndare han hade blivit utsedd till. Caesar övertog därför den befattning som hade givits åt Pompejus såsom förmyndare för Ptolemaios och Kleopatra. Han fann Egypten i uppror genom inre oroligheter, då Ptolemaios och Kleopatra hade blivit fientligt

sinnade mot varandra och hon hade berövats sin andel i styret. Trots detta tvekade han inte att gå i land i Alexandria med sin lilla styrka, 800 ryttare och 3 200 man fotfolk, ta tvisten under prövning och åta sig att bilägga den. Då oroligheterna dagligen tilltog, fann Caesar att hans lilla styrka var otillräcklig för att hålla sin ställning, och eftersom han var oförmögen att lämna Egypten på grund av nordvinden, som blåste vid den årstiden, sände han till Asien och befälde att alla de trupper han hade i den trakten skulle komma honom till undsättning så snart som möjligt.”

”På det mest högmodiga sätt förordnade han att Ptolemaios och Kleopatra skulle upplösa sina arméer, inställa sig inför honom för att få sina meningsskiljaktigheter avgjorda och underkasta sig hans beslut. Då Egypten var ett självständigt rike, betraktades detta högmodiga påbud som en kränkning av dess kungliga värdighet, varöver egyptierna, djupt förbittrade, grep till vapen. Caesar svarade att han handlade i kraft av deras fader Auletes’ testamente, genom vilket denne hade ställt sina barn under senatens och det romerska folkets förmyndarskap, och att hela dess myndighet nu var förlagd till hans person såsom konsul; samt att han, såsom förmyndare, hade rätt att döma mellan dem.

”Saken fördes slutligen inför honom, och ombud utsågs att föra de respektive parternas talan. Kleopatra, medveten om den store romerske erövrarens svaga punkt, ansåg att skönheten i hennes person skulle vara mer verksam för att vinna en dom till hennes fördel än någon sakförare hon kunde anlita. För att nå hans närvaro oupptäckt tog hon sin tillflykt till följande list: Hon lade sig raklång i ett bylte av kläder, och Apollodoros, hennes sicilianske tjänare, svepte det i ett tygstycke, band om det med en rem och tog det upp på sina herkuliska skuldror, varefter han sökte sig till Caesars gemak. Under förevändning att han hade en gåva till den romerske fältherren blev han insläppt genom citadellets port, trädde inför Caesar och lade ned bördan vid hans fötter. När Caesar hade löst upp detta levande bylte, se! den sköna Kleopatra stod inför honom. Han var långt ifrån missnöjd med denna list, och då han var av ett sådant sinnelag som beskrivs i 2 Petrusbrevet 2:14, hade, säger Rollin, den första åsynen av en så skön person all den verkan på honom som hon hade önskat.”

”Kejsaren förordnade slutligen att brodern och systemen skulle inneha tronen gemensamt, i enlighet med testamentets avsikt. Pothinus, rikets främste minister, som i huvudsak hade varit den drivande kraften bakom att Kleopatra fördrevs från tronen, fruktade följderna av hennes återinsättande. Han började därför underblåsa avund och fientlighet mot kejsaren genom att bland folket antyda att han till sist ämnade ge Kleopatra ensam makten. Öppen resning följde snart. Achilles ryckte i spetsen för 20 000 man fram för att driva kejsaren ut ur Alexandria. Genom att skickligt placera sin lilla styrka i stadens gator och gränder fann kejsaren inga svårigheter att slå tillbaka angreppet. Egyptierna företog sig att förstöra hans flotta. Han gav igen genom att bränna deras. Då några av de brinnande fartygen drev in nära kajen, fattade flera av stadens byggnader eld, och det berömda alexandrinska biblioteket, som innehöll nära 400 000 volymer, förstördes.

”Då kriget blev alltmer hotfullt, sände Caesar till alla de angränsande länderna för att begära hjälp. En stor flotta kom från Mindre Asien till hans bistånd. Mithridates begav sig till Egypten med en här uppbådad i Syrien och Kilikien. Antipater, iduméen, förenade sig med honom med

3 000 judar. Judarna, som höll passen in till Egypten, lät hären dra vidare utan avbrott. Utan detta samarbete från deras sida måste hela planen ha misslyckats. Denna härs ankomst avgjorde striden. Ett avgörande slag stod nära Nilen och slutade med en fullständig seger för Caesar. Ptolemaios, som försökte undkomma, drunknade i floden. Alexandria och hela Egypten underkastade sig därefter segraren. Rom hade nu trätt in i och införlivat hela Alexanders ursprungliga rike.

Med textens ”de uppriktiga” avses utan tvivel judarna, som gav honom den hjälp som redan har nämnts. Utan denna måste han ha misslyckats; med den lade han helt och hållet Egypten under sin makt, 47 f.Kr.

”Kvinnornas dotter, för att fördärva henne.’ Den lidelse som Caesar hade fattat för Kleopatra, med vilken han hade en son, anges av historieskrivaren som den enda orsaken till att han företog ett så farligt fälttåg som det egyptiska kriget. Detta höll honom kvar i Egypten mycket längre än hans angelägenheter krävde, medan han tillbringade hela nätter i festande och dryckeslag med den sedeslösa drottningen. ’Men’, sade profeten, ’hon skall inte stå på hans sida, ej heller vara för honom.’ Kleopatra förenade sig därefter med Antonius, Augustus Caesars fiende, och uppbjöd hela sin makt mot Rom.

”VERS 18. Därefter skall han vända sitt ansikte mot öarna och intaga många; men en furste skall för sin egen sak göra slut på den smälek som han har tillfogat; utan egen smälek skall han låta den vända tillbaka över honom.”

Kriget med Farnakes, konung över det kimmeriska Bosporen, drog honom slutligen bort från Egypten. ”Vid sin ankomst till den plats där fienden befann sig”, säger Prideaux, ”angrep han, utan att ge vare sig sig själv eller dem något uppskov, omedelbart och vann en fullständig seger över dem; om detta skrev han till en av sina vänner i dessa tre ord: Veni, vidi, vici; jag kom, jag såg, jag segrade.” Den senare delen av denna vers är höljd i viss dunkelhet, och meningarna är delade beträffande dess tillämpning. Somliga hänför den till en tidigare period i Caesars liv och menar sig finna en uppfyllelse i hans strid med Pompejus. Men de föregående och efterföljande händelser, som tydligt avgränsas i profetian, tvingar oss att söka uppfyllelsen av denna del av förutsägelsen mellan segern över Farnakes och Caesars död i Rom, sådan den framställs i följande vers. En mera fullständig historia över denna period skulle kunna bringa i dagen händelser som skulle göra tillämpningen av detta ställe okomplicerad.

”VERS 19. Därefter skall han vända sitt ansikte mot sitt eget lands fäste; men han skall stappla och falla och inte mer återfinnas.”

”Efter denna erövring besegrade Caesar de sista återstående spillrorna av Pompejus parti, Cato och Scipio i Afrika samt Labienus och Varus i Spanien. När han återvände till Rom, ”sin egen mandoms fäste”, gjordes han till diktator på livstid; och sådana andra maktbefogenheter och hedersbetygelser tilldelades honom att de i själva verket gjorde honom till hela rikets absolute härskare. Men profeten hade sagt att han skulle stappla och falla. Språket antyder att hans fall skulle bli plötsligt och oväntat, likt en person som av misstag snubblar under sin vandring. Och så föll denne man, som utkämpade och vann fem hundra slag, intog ett tusen städer och dödade en miljon ett hundra nittiotvå tusen män, inte i stridens larm och kampens stund, utan när han

trodde att hans väg var jämn och beströdd med blommor, och när faran antogs vara långt borta; ty när han tog plats i senatskammaren på sin gyllene tron för att av den församlingen mottaga titeln kung, träffade förräderiets dolk honom plötsligt i hjärtat. Cassius, Brutus och andra sammansvurna rusade över honom, och han föll, genomborrad av tjugotre sår. Så stapplade han plötsligt och föll och återfanns inte, år 44 f.Kr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Den historiska uppfyllelsen av det hedniska Rom (konungen i norr), då det upprättades på tronen, är en historia som förebildar den moderna Roms tronbestigning i den trefaldiga union som äger rum vid den snart kommande söndagslagen. Historien förebildas också i verserna trettio till trettiosex, vilka angav när påvedömet först sattes på tronen år 538. Verserna sexton till nitton och verserna trettioett till trettiosex framställer båda den slutliga uppgången och fallet för Tyrus sköka. Denna historia framställdes också i verserna fem till nio, då den förste konungen i norr blev upprättad efter att ha erövrat tre geografiska områden. Därefter ingick han ett fördrag med konungen i söder, men bröt fördraget, och som svar tillfogade konungen i söder ett dödligt sår, och konungen i norr dog i Egyptens fångenskap.

Verserna fem till nio, verserna sexton till nitton och verserna trettio till trettiosex utgör tre profetiska linjer som uppfylls i verserna fyrtio till fyrtiofem. När syster White angav att ”mycket av den historia som har uppfyllts i denna profetia kommer att upprepas”, betydde det i själva verket att hela kapitlet illustrerar verserna fyrtio till fyrtiofem. Verserna tjugo till tjugotvå anger Kristi födelse och död och framställer därmed ändens tid både år 1798 och 1989 genom Hans födelse, och därefter framställde Hans död på korset den 22 oktober 1844 och söndagslagen.

Vers tjugotre identifierar förbundet mellan judarna och Rom under den mackabeiska revoltens historia. ”Förbundet” i den historien representeras av årtalen 161 f.Kr. och 158 f.Kr. Den mackabeiska historien representerar en inre linje som finner sin början i ett ”förbund” mellan Rom och de mackabeiska judarna, vilket initierades av judarna, och som slutligen slutade med att judarna uttalade att de inte har någon annan kung än Caesar. Vers tjugotre följer naturligtvis efter vers tjuogoett och tjugotvå, och vers tjuogoett identifierar Kristi födelse, vilken är en profetisk ändens tid, och vers tjugotvå identifierar korset, vilket representerar söndagslagen.

Vid korset identifierade judarna Caesar (Rom) som sin kung, och ”förbundet” i vers tjugotre syftar på början av judarnas val att tjäna Rom, just vid slutpunkten för judarnas bekännelse av sin trohet mot Rom. Judarnas slut, såsom det framställs vid korset, följs av början på judarnas förbindelse med Rom.

Verserna tjugofyra till och med trettio beskriver de trehundrasextio år under vilka det hedniska Rom härskade suveränt från slaget vid Actium år 31 f.Kr. fram till överföringen av huvudstaden från Rom till Konstantinopel år 330. Perioden om trehundrasextio år är en förebild för de ett tusen två hundra sextio år under vilka det påvliga Rom härskade suveränt, och tillsammans representerar de perioden från vers fyrtioett, och den trefaldiga förening som äger rum vid den snart kommande söndagslagen, fram till prøvotidens slut.

Alla de profetiska historiska linjerna i kapitel elva sammanfaller med de sista sex verserna i Daniel elva, men det är den profetiska historien från ändens tid år 1989, framställd i vers fyrtio, fram till söndagslagen i vers fyrtioett, som är ”den del av Daniels profetia som hänför sig till de sista dagarna”. Den historia som lämnas blank i vers fyrtio är Jesu Kristi uppenbarelse, som avförseglas när tiden är nära, strax innan nådatiden avslutas.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Vi har Guds bud och Jesu Kristi vittnesbörd, vilket är profetians ande. Ovärderliga skatter finns att finna i Guds ord. De som rannsakar detta ord bör bevara sinnet klart. Aldrig bör de ge efter för en förvänd aptit i fråga om mat eller dryck.”

”Om de gör detta, kommer hjärnan att bringas i förvirring; de kommer inte att kunna bära den påfrestning som det innebär att gräva djupt för att utröna innebörden av det som hör samman med de avslutande scenerna i denna jords historia.

”När Daniels och Uppenbarelsesbokens böcker blir bättre förstådda, kommer de troende att få en helt annorlunda religiös erfarenhet. De kommer att få sådana glimtar av himlens öppna portar att hjärta och sinne kommer att präglas av den karaktär som alla måste utveckla för att få del av den salighet som skall bli belöningen för dem som är rena i hjärtat.

”Herren skall välsigna alla som i ödmjukhet och saktmod söker förstå det som är uppenbart i Uppenbarelsesboken. Denna bok innehåller så mycket som är rikt på odödlighet och fullt av härlighet, att alla som läser och forskar i den med allvar får den välsignelse som tillkommer dem ”som höra denna profetias ord och taga vara på det som är skrivet däri.”

”En sak kommer med visshet att förstås genom studiet av Uppenbarelsesboken — att förbindelsen mellan Gud och hans folk är nära och tydlig.

”Ett underbart samband kan ses mellan himlens universum och denna värld. Det som uppenbarades för Daniel kompletterades senare genom den uppenbarelse som gavs åt Johannes på ön Patmos. Dessa två böcker bör studeras noggrant. Två gånger frågade Daniel: Hur länge skall det dröja till tidens slut?

”Och jag hörde, men jag förstod det inte. Då sade jag: O min Herre, vad skall slutet bli på detta? Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty orden är tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och provas; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Och från den tid då det dagliga offret avskaffas och förödelsens styggelse sätts upp, skall det vara ett tusen två hundra nittio dagar. Salig är den som uthärdar och når fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar. Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas ände.”

Det var Lejonet av Juda stam som bröt sigillen på boken och gav Johannes uppenbarelsen om vad som skall ske i dessa sista dagar.

”Daniel stod på sin plats för att bära sitt vittnesbörd, vilket var förseglat intill ändens tid, då den förste ängeln budskap skulle förkunnas för vår värld. Dessa ting är av oändlig betydelse i dessa sista dagar; men medan ’många skall bli renade och gjorda vita och luttrade’, skall ’de

ogudaktiga handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå.' Hur sant är inte detta! Synd är överträdelse av Guds lag; och de som inte vill ta emot ljuset rörande Guds lag kommer inte att förstå förkunnelsen av den förste, den andre och den tredje ängelns budskap. Daniels bok avförseglas i uppenbarelsen till Johannes och för oss fram till de sista scenerna i denna jords historia.

”Vill våra bröder lägga på minnet att vi lever mitt bland de sista dagarnas faror? Läs Uppenbarelsesboken i samband med Daniel. Undervisa om dessa ting.” Testimonies to Ministers, 114, 115.